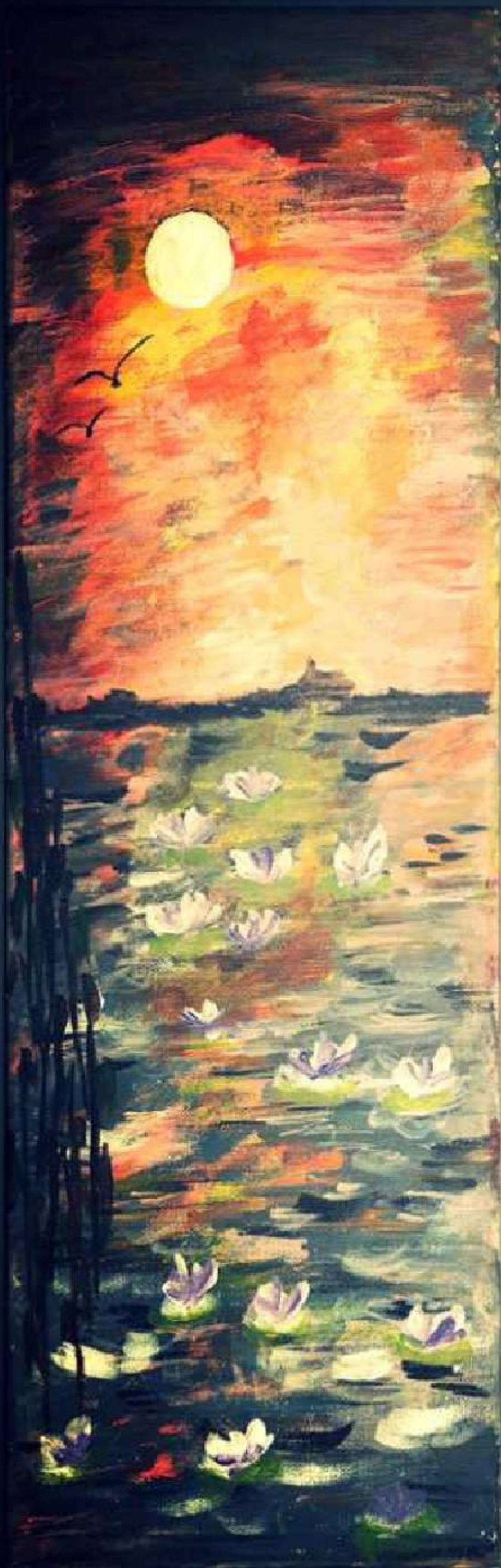

Marius Iulian Zinca

Strigătul cuvintelor

poeme

2015

MARIUS IULIAN ZINCA

Strigătul cuvintelor
versuri

soţiei mele de ieri, de azi (e scris în stele) şi mai ales de mâine… căci mă suportă împărţit între cer şi pământ

Pe marginea mea de clipă, te am şi te mai vreau... în răsăritul fiecărui apus de mine.

Marius Iulian Zinca : poezia - roua zilelor si nopţilor contemplative

Poetul Marius Iulian Zinca este foarte admirat şi bine descris într-un portret amical si sensibil al unei colege de creaţie, Eli Gîlcescu : „- un poet clasic, un poet tânăr, un om vulcanic, plin de sentimente puternice lăuntrice, care s-a ambiţionat să depăşească limitele realului, să se contopească cu realitatea, într-un mod uluitor, cu versul său, plin de reverberaţii stelare... Mă bucur că îl cunosc pe acest om minunat, că îi citesc, printre rânduri, trăirile sufleteşti... Şi-a certat propriul eu, atunci când totul nu i-a ieşit, în viaţă, aşa cum ar fi vrut... A stat faţă în faţă cu moartea, a privit-o cu resemnare, apoi, a plecat să-şi culce capul pe sânul vieţii, care îl hrăneşte, din plin, cu inspiraţie… Altruist, tenace şi sensibil, sunt sigură că Marius va ajunge pe înalte culmi... ”

Tematica autorului în „Alerg” (şi ei aleargă odată cu mine), sobră şi senină ne poartă spre poeţi precum Petrarca care spunea că „în dragoste, ca şi în vis nimic nu e imposibil”

„Ei spre mine şi eu spre marginea cerului să-nvăţ, să-l măsor
în clipele iubirii de nesfârşit.

Doar trupul se mai agaţă de ei, de norii albi, gri, negrii, să-şi
odihnească picioarele. Privirea e tot înainte. Ea zboară să
cuprindă albastrul. Îşi mai aruncă coada ochiului înapoi,

să vadă dacă am curăţat drumul şi eu îi
strâng, îi înţep cu podul palmelor să se
scurgă, cadă mai repede, în stropi de
ploaie sau nea, să bucure pământul.

Nu ştiu să măsor distanţa de la mine la suflet şi
nici barometru nu mi-am luat să măsor aerul din
clipe netrăite.

Întind viaţa. ”

Poetul aduce un elogiu înălţimii sentimentelor de dragoste, iubeşte pe aceea care îl iubeşte, fiindcă viaţa fără dragoste i se pare imposibilă. Dragostea este fructul cel mai dulce al vieţii :

„Mătur clipa…

Mătur clipa şi aspir gândurile ascunse sub preşul de vise.

Târăsc trupul în pat să-i
odihnesc încheieturile, să-l las,
să nu-mi simtă durerea din
timp.
Înlănţui Sufletul în dansul fulgilor de poveste.

Aştept picurii din cer – botezul iubirii. ”

Aceste poeme sunt un colier de gânduri ale unui îndrăgostit pentru care dragostea e roua zilelor şi are parfum de floare.

Legile iubirii sunt unice şi imuabile. Nimeni nu poate pune frâu îndragostiţilor, nici legi şi nici opreligşti. Cuplul emblematic ramâne Romeo şi Julieta.

Cartea este parcursă de sentimente de afecţiune şi de ataşamente sincere. Poezia crează o proximitate fizică şi spirituală chiar imaginară cu fiinţa iubită.

Tandreţea parcurge deasemenea aceste rânduri, autorul purtându-ne de la dorinţa pasională la amorul romantic. Un evantai larg de sentimente … Uneori atinge amorul platonic dar acesta provine dintr-un sentiment mistic, aproape religios :

„În dimineaţa asta…

În dimineaţa asta, lume multă, strânsă ciur la biserică, în
jurul unui cor, sobor de preoţi, înalţă mătănii şi cânturi
spre cerul din care, stropi de ploaie picau să dezgheţe
îngheţul de peste an şi eu într-un colţ, ştiam.

Era Sufletul sosit din drumul său, de la Iordan. Mă stropea,
spăla pe mine ca într-un botez, mă îmbrăca în haine
pământii cu roşul de jos şi albul de sus.

Mergeam să ne întâlnim cu tata. Şi peste zi am stat împreună, la
masă, ne-am ospătat şi îmbrăţişat.

Obrajii au luat locul norilor şi lacrimi aprinse curgeau.

S-a sfârşit ziua. Am adormit. Prunc, în dimineaţa nopţii, zâmbesc. ”

Autorul parcurge o mare varietate de sentimente, de stări şi de comportamente, plecând de la o plăcere generală până la o atracţie profundă ori intensă pentru persoana iubită, care parcurge diversele semnificaţii universale ale cuvântului „amor”. Stări emoţionale traversează într-un stil foarte simplu paginile, de la un poem la altul pe un ton clasic, ponderat şi ni se pare evident că poetul se revendică de la modele ilustre : NICHITA, EMINESCU, MINULESCU (în ordinea asta), iar în proză ELIADE, CIORAN.

Tot el spune într-un interviu : „nu mi-a lipsit MUZA, niciodată în fiece clipă trecută, prezentă şi viitoare, această MUZĂ, FEMEIE este… VIAŢA. ”

Eli Gîlcescu analizează pertinent un parcurs poetic care reuneşte exigenţele sale proprii : „Apele purificatoare vin din adâncuri, de acolo, de unde s-au trezit bucuriile şi împlinirile, parcă toate lipite pe pereţii sufletului… E destul să închizi ochii, ca să te înalţi printre aceste bucurii ale tale, pe care nimeni nu ţi le va putea lua vreodată… Ochii, apăsaţi de efortul pleoapelor, chiar dacă dor, dar e durerea dulce pentru că au izbutit să se înalţe deasupra timpului… Scrieţi şi voi… Nu treceţi nepăsători… Orice gând este suflet pentru alt suflet…”

Autorul ne asigură că nu se crede perfect : „în ceea ce priveşte slăbiciunea…”, nu cred să există om să nu aibă măcar una. „ A mea e FRUMOSUL din tot şi toate. Am învăţat, de ceva vreme, să văd doar partea plină a paharului, din orice, deci… FRUMOSUL”.

Termenul „amor” acoperă patru sentimente distincte la Grecii antici eros, philia, agape si storge... parcursuri diferenţiate de la emoţie, la alienarea amoroasă, de la altruism la empatia pentru cei din jur, familie, amici...

„Lasă-mă, dă-mi voie…

Lasă-mă, dă-mi voie să-ţi spun un secret. Vezi stropii aceia, roşii
de acolo de unde cerul se uneşte cu pământul ?

E cerneala degetelor mele. Ţin loc de semnătură.
Priveşte acum înaltul. E albastru şi nu.
Nu sunt nori ce aruncă ceaţă. E numele tău gravat.

Se vede-n ziuă când soarele îmi arde rănile din suflet şi
noaptea când luna luminează stelele.

Să nu mai spui la nimeni. Nu vor afla niciodată
de ce când îşi aruncă privirea în sus, vor vedea

fără să-nţeleagă, din durere, de dor, tabloul
iubirii. ”

Poetul este contemplativ, priveşte uimit această frumuseţe absolută a amorului împărtăşit armonios şi jubilează în această bucurie de a fi fuzional cu fericirea de a fi „celălalt” .

„În poala cerului, l-am pus…

În poala cerului, l-am pus, capul.

Mângâieri pe fruAAnte să aline dorul şi

durerea de început, să nu mai fie.

Furnicări în stomac sau fluturi să fie, în

iarna mea,

le simţi cum le aud când respiri ? ”

Suntem într-o poezie a cuplului durabil, stabil în „familie” din unghiul maternal, fraternal, familial şi parental. Partenera este persoana unui echilibru subtil, între atracţia conştientă şi inconştientă, inexplicabil...

Din toate epocile, dragostea ca „dorinţă” a fost inspiraţie pentru toate disciplinele artistice, reflectând toate tendinţele dragostei, de la divinităţile mitologice ale dragostei până la amorul realist al epocii noastre .

„Frică de lumină…
Frică de lumină, am. Şi nu de lumină. De ochii care văd viaţa pierdută
pe cărări bătucite de spini şi mi-am zdrobit inima.

Am franjurat-o în atâtea clipe.
O aruncam la fiecare răscruce de gând şi acum stau (şi

eu şi gândul).

Mi-am lecuit alergarea picioarelor şi sufletul a venit cu o crizantemă în braţe.

Mi-a spus că e inima mea. Fiecare petală era o fâşâie aruncată în noroiul din
colţurile popasurilor mele de drum.

Plâng şi nu plâng de durere. Plâng să o pot spăla de păcatele mele. Plâng
de teamă. Teama că nu o pot curăţa deajuns ca să mă ierte.

Plâng de teama de a nu o pierde.
De a nu o pierde înainte de a mă pierde pe mine... ”

Acest mister al firii este purificator, sublim... Autorul crede sincer (ca orice bun creştin) „că fără dragoste, nimic nu e” şi că „amorul nu moare niciodată”, Teritoriu al purităţii, a actualizării potenţialului uman de dragoste, bucurie, compasiune, ca la budişti, dragostea este mai ales dorinţa de a vrea fericirea celui de lângă sine.

„Starea din noapte…

Starea din noapte a persistat în zorii amiezii din zi.

Priveam buzele cerului cum se deschid şi închid,parcă
vorbind sau încercând să înghită fărâmele din dunele de nisip
ale nopţii trecute. O lumină ca un fulger, a scânteiat pământul:
Ce faci?
Pătrund norii să curgă apă, să-mi potolească setea de tine.
N-a avut curaj să-i spună că a încercat să facă dragoste în zi cu el, cu cerul.

Dăduse doar peste femeia ce-i purta sufletul. S-au retras apoi.

Cerul în zborul clipelor.
Pământul a aerisit a proaspăt, camera timpului în

care aştept (re)începutul. ”

În fond poemele lui Marius Iulian Zinca conduc la o reflecţie asupra relaţiilor umane, iar sentimentele sale pentru iubită nu se limitează la un simplu sentiment afectuos ori amical. Ne aflăm pe terenul complex al pasiunii amoroase, ardentă în care autorul este în „mod fuzional „ şi face dragoste cu tot ceea ce este legat de această iubire mărturisită şi împărtăşită.

Ne alăturăm convinşi de forţa apelului călduros al autorului, prin cuvintele şi trăirile sale, care pot fi considerate unelte ale seducţiei.

„Şi să nu uitaţi cei 3 „T” ai mei:

TE SĂRUT; TE ÎMBRĂŢIŞEZ; TE IUBESC.”

Angela Nache Mamier (poète France)

Cuvintele strigă…

Cuvintele strigă şi tu nu vrei să vezi cum le aud proptind omătul
care curge pe obraji în dimineaţa cu raze mijite de soare.

Se încălzeşte fereastra, cerul e albastru şi gol, doar
pământul e plin de durere de spate injectat de culoare.

Şi roşii sunt ochii plini de păcate îngheţate.

Gândul aleargă stingher prin lăuntru. I-am

pus bisturiul în mâini să taie răul,

greutatea ce-mi ţine sufletul să zboare, să

cânte, să-mi umple cerul.

Mătur clipa…

Mătur clipa şi aspir gândurile ascunse sub preşul de vise.

Târăsc trupul în pat să-i odihnesc
încheieturile, să-l las, să nu-mi simtă
durerea din timp.
Înlănţui Sufletul în dansul fulgilor de poveste.

Aştept picurii din cer – botezul iubirii.

Întreb…

Întreb dacă auzi cum scrijelesc cuvinte pe hârtia sugativă din ochii ce-ţi privesc zborul în dimineaţa clipei din noaptea îmbrăţişată de stele şi luna plină de vise ursite cu busuioc sub pernă.

Simţi şoaptele chemării din adânc ?

Strigătul gândurilor altoite de Suflet, foşnesc cerul.

Golul de tine…

Golul de tine, îmi presează pieptul cu fiecare gând care
aleargă hai-hui şi coboară în stomac,

se măreşte, se înalţă,
creşte şi împânzeşte cerul.

Mă sparg, mă risipesc şi cioburile din mine, se adună-n două cuvinte.
Auzi tu, oare, cum strigă fiecare particulă din aerul inspirat cu tine ?

Dacă aş fi poet, aş însăila cuvinte curgătoare într-o declaraţie de dragoste.

Sunt doar un scrib şi
Te iubesc !

Alerg…

Alerg şi ei aleargă odată cu mine.

Ei spre mine şi eu spre marginea cerului să-nvăţ, să-l
măsor în clipele iubirii de nesfârşit.

Doar trupul se mai agaţă de ei, de norii albi, gri, negrii, să-şi
odihnească picioarele. Privirea e tot înainte. Ea zboară să
cuprindă albastrul. Îşi mai aruncă coada ochiului înapoi,

să vadă dacă am curăţat drumul şi eu îi
strâng, îi înţep cu podul palmelor să se
scurgă, cadă mai repede, în stropi de ploaie
sau nea, să bucure pământul.

Nu ştiu să măsor distanţa de la mine la suflet şi
nici barometru nu mi-am luat să măsor aerul din
clipe netrăite.

Întind viaţa ca un
cearceaf, ca o pânză,
ca o hârtie

şi calculez gândurile împrăştiate în colţuri de
lume, să adun, (com)presez dorul.

Poate reuşesc să cuprind cerul sau el pe mine.

În dimineaţa asta…

În dimineaţa asta, lume multă, strânsă ciur la biserică, în
jurul unui cor, sobor de preoţi, înalţă mătănii şi cânturi
spre cerul din care, stropi de ploaie picau să dezgheţe
îngheţul de peste an şi eu într-un colţ, ştiam.

Era Sufletul sosit din drumul său, de la Iordan. Mă stropea,
spăla pe mine ca într-un botez, mă îmbrăca în haine pământii
cu roşul de jos şi albul de sus.

Mergeam să ne întâlnim cu tata. Şi peste zi am stat
împreună, la masă, ne-am ospătat şi îmbrăţişat.

Obrajii au luat locul norilor şi lacrimi aprinse curgeau.

S-a sfârşit ziua. Am adormit. Prunc, în dimineaţa nopţii, zâmbesc.

Febril…

Febril, stătut într-o mare de aşteptare, în plină zi, visul
cu ochii deschişi, m-a prins la taclale cu sufletul.

Împovăraţi de dorinţi, ne-am descărcat sălbatec cartuşe de iubire.

Mărşăluiam acum, îmbrăţişaţi, pe străzile trupului epuizat, ciuruit de gloanţe oarbe. Aşteptam ca într-un film „reloaded”, să se reîncarce.

Şi pastilele le-am luat. Un telefon m-a trezit din somn.

La bucătărie se băteau ouăle pentru pandişpanul serii.

Noaptea…

Noaptea prindea stele în plasa cerului.

Nu ştiam dacă de frig, nu le puteam cuprinde cu privirea sau gândurile nu ştiau şoaptele sufletului, să le citească.

Speram că dorul îmi va descrie iubirea de dincolo de cuvinte.

Tăcerea se lasă peste litere. Număram clipe.

Lasă-mă, dă-mi voie…

Lasă-mă, dă-mi voie să-ţi spun un secret. Vezi stropii aceia, roşii
de acolo de unde cerul se uneşte cu pământul ?

E cerneala degetelor mele. Ţin loc de semnătură.
Priveşte acum înaltul. E albastru şi nu.
Nu sunt nori ce aruncă ceaţă. E numele tău gravat.

Se vede-n ziuă când soarele îmi arde rănile din
suflet şi noaptea când luna luminează stelele.

Să nu mai spui la nimeni. Nu vor afla niciodată de
ce când îşi aruncă privirea în sus, vor vedea fără să-
nţeleagă, din durere, de dor, tabloul iubirii.

Când timpul trece…

Când timpul trece, timpul meu, un gând se-nfiripă-n
Suflet – va naşte iubirea.

În drumul meu, spre aripi, toate semnele culese de
prin ramurile vieţii, vor prinde suflare.

Nu vor mai fi desene. Vor fi literele unui
puzzle de cuvinte în limba noastră, în
limba cerului.

Nu mai merg până la capăt. Zbor spre început.

E vina mea…

E vina mea că m-am născut să trăiesc iubirea cu ochii
deschişi. Dar, oare, sunt ai mei sau alţii s-au aciuat să
privească prin ei, viaţa ?

Am să-i închid afară. Îmi las doar trupul să
mişune orb pe străzile împerecheate de grijile
pomenilor de ieri ale zilelor de mâine.

Lăuntrul meu aşteaptă să mă caut. Voi păstra o singură legătură cu pământul.

Vişinul meu cu vişine ce-şi vor curge lacrimile dulci şi amare
peste furnicarul-muşuroi de gânduri rătăcite fără aripi.

Ramurile lui, sunt venele cerului pe care coboară stropii dorului de Suflet.

Ai plecat…

Ai plecat ca să te cauţi. Să nu te-ntorci mai devreme să te găseşti,
chiar dacă eu nu voi mai fi decât acel punct din amintire.

Să mergi înainte.
Totul e rotund şi ciclic.

Când îţi vei odihni zborul, mă vei afla că n-am obosit să te aştept.

Doar că vorbele nu vor fi ale mele. Eu am tăcerea dintre rânduri.

Se va deschide în cuvintele anotimpurilor îngheţate pentru tine,

de timp,

Sufletul meu.

De ce…

De ce-ţi laşi ochii înapoi, fără să vorbească când mă strigi ?

Eu nu-mi întorc privirea de la cer. E albastru şi e al meu.
Trupul mi l-am lăsat pământului să mi-l îngheţe în acel stâlp
drept şi plat în talpa capului când îţi vei odihni zborul.

Sunt fraier, îmi vei spune, dar te aştept să te regăseşti aflându-mă
şi
Te iubesc ! Sufletul meu.

Început de noapte…

Început de noapte peste ziua obosită de gânduri.

Le-am pus la aţipit să dau drumul viselor să zboare când
îmi alergam picioarele pe străzile luminate de îngeri.

A fost prea înaltă bordura de pe
faleza care delimita cerul de
pământ.

Mi-am întors palmele spre ochii coborâţi să
privească stropii de sânge căzuţi sub piele.

Mă-ntind şi eu, acum, să-mi (a)dorm durerea.

În toată noaptea…

În toată noaptea, s-a lăsat liniştea cuprinsă de pământ şi cer.

Priveam hipnotizat de realitatea visului cu ochii deschişi,
răsucirile în aer ca nişte acrobaţii pe sârma invizibilă a vieţii,
sărutări hulpave de dor nebun şi rănile lor se astupau cu
fierbinţeala izvorului ţâşnit din adânc, în ploaia de stele.

Mă ucidea frumosul simţirilor învăluite. Sete. M-am oprit să beau apă…

Starea din noapte…

Starea din noapte a persistat în zorii amiezii din zi.

Priveam buzele cerului cum se deschid şi închid,parcă vorbind
sau încercând să înghită fărâmele din dunele de nisip ale nopţii
trecute. O lumină ca un fulger, a scânteiat pământul:
Ce faci?
Pătrund norii să curgă apă, să-mi potolească setea de tine.
N-a avut curaj să-i spună că a încercat să facă dragoste în zi cu el, cu cerul.
Dăduse doar peste femeia ce-i purta sufletul. S-au retras apoi.

Cerul în zborul clipelor.
Pământul a aerisit a proaspăt, camera timpului în

care aştept (re)începutul.

Tortul de mere…

Tortul de mere verzi şi tari, tăiate felii, cât o bucată de cer, să-mi umple albia de dorinţi a gurii ferecate cu norii de frişcă (pre)linşi cu degetele limbii, să cadă ploaia şi albastru curat

şi lin, sufletul să simtă mirosul, să-i
stârnească simţurile în noaptea din zi,

îmbrăţişaţi frenetic într-un tot fără capăt şi fără început neîntrerupt de vise ce-şi dor dorul întins prin patimi de atingeri nebune şi amalgam de împletiri de ape animalic îngheţate…

Culles bob cu bob…

Cules bob cu bob şi strâns în ciubăr, în iarna mea, forfotind
lăuntru dinăutru spre bolta cerului

să curgă, să mă-nece siropul dulceamărui
al iubirii de vişină putredă,

îmi alerg privirea covoiată de ridurile secundei
din zi, să trăiască veşnicia celui ce nu mai sunt
eu fără tine, sufletul meu.

Te-am chemat în noapte. În strigătele şoaptei.

Adânc îmi presari stropii…

Adânc îmi presari stropii de sânge peste ochii
privind văzduhul argintat de fulgi de dor (cu)prinşi
de timp, în căuşul palmelor de suflet. Nu mai spun
nimic. Doar Te iubesc !

„Şi atâta energie consumată pentru două cuvinte ?”

Într-un sărut năvalnic mă retrag ştiind că nu sunt vorbe.
Sunt necuprinsul ce mă prinde (în visul cu tine).

Ştiu că mă auzi…

Ştiu că mă auzi şi în pauzele în care nu te strig.

Aerul ţine locul cuvintelor de
dor, în ecou.

Fără scăpare e legătura (mai) adâncă a

cerului cu pământul – universul dintre

mine şi tine într-un tot fără nici o aţă să

ne lege…

Se-nşiră în al sufletului suflu…

Se-nşiră în al sufletului suflu, cuvintele cerului, să-
mi citească mişcarea sângelui din trup cum aleargă
spre tine.

În şoaptă, încerc
Să mă retrag sărutându-ţi fiecare parte lăsată liberă de aerul

îmbrăţisărilor tale, să simţi cum cerul şi pământul sunt un tot –

universul tău, al meu, al nostru.

Am greşit timpul…

Am greşit timpul sau persoana.

Nici eu nu mai ştiu dacă sufletul meu are persoană sau timp.
Ştiam că sufletul este timpul meu sau eu sunt timp pentru el.

Gândesc, acum, cum, eu şi el suntem un noi al aceluiaşi timp sau

timpul…

Febra dorului de zbor…

Febra dorului de zbor, mi-a ţintuit capul în
perna patului de vise.

Am să-mi lenevesc trupul în zi, deşi azi aveam
întâlnire cu istoria din timpul meu.

Îmi voi lua scutire, îmi zic. Dar, oare, cu absenţa
motivată de viaţă, voi (re)câştiga ziua ?

Mă-ntreb. Mai am încă timp să-mi bandajez privirea plină
de halucinaţii, să-mi prind mersul înainte…

În poala cerului, l-am pus…

În poala cerului, l-am pus, capul.

Mângâieri pe frunte să aline dorul şi

durerea de început, să nu mai fie.

Furnicări în stomac sau fluturi să fie, în

iarna mea, le simţi cum le aud când

respiri ?

Pasam stropii de ploaie…

Pasam stropii de ploaie căzuţi în seară, cu cerul.

Părea că jucăm volei. Pământul ne era fileul. Îşi ridica năduşit,
ceaţa din aburii florilor de sub tejgheaua de iarnă lasată peste timp.

Şi mirosul lor, se ascundea în pielea dimineţii.

Mă frecam la ochi cu o mână, să dezleg misterul.
Cu cealaltă mână, înodam clipele, să leg visul de viaţă.

(A)dorm.

Leg tăcerea de cuvinte…

Leg tăcerea de cuvinte printre lacrimile furtunii de afară şi tac cu şoaptele oarbe de vremea când ceaţa s-a ridicat în jos-ul meu să-mi scoată la iveală rana rămasă întipărită în adânc.

Crescuse în locul aripilor. Fără să ştiu, desenam sufletul pe hârtia cu cer. Era iluzia mea cu "aripile pe dinăutru" ale îngerilor. Am înţeles, acum, că eu nu pot să zbor.

Ceaţa sufocă aerul…

Ceaţa sufocă aerul ce zboară dincolo de mine, la suflet.

Frigul îmi prinde gândurile pe sârmă, să găsească şoaptele
din cuvinte cu care să îmbrace tăcerea.

Îngheţase de dor.

Sunt treaz demult…

Sunt treaz demult, deja. Am o zi în spate, dinainte de a mă naşte.

Tatuasem, pe ochi, pleoape închise,
să simt sărutul zorilor şi
să aud ciripit de păsări când plecam la drum, să-
mi încarc braţele cu amintiri de mâine ale clipelor
de azi.

Printre hârtii mâzgălite de ieri, în tabele cu cifre, calcule şi socoteli, Sufletul

îşi căuta zborul.

Umbra şi-a întins perdeaua…

Umbra şi-a întins perdeaua peste ziua cu nori de ceaţă, plină
de amintiri. Un năvod aruncat în adânc. Doar lacrimi
necurse din suflet,

se prindeau în plimbări pe creste de noapte şi vise îmbrăţişate cu
îmbrăţişări de gânduri. Mi-e dor şi doare să-nchid privirea. Îmi
plâng ochii.

Alerg viaţa…

Alerg viaţa, să-mi găsesc tăcerea. O tăcere vorbită
de şoaptele de dincolo de dor.

(Ştiu că e limba sufletului.)

Mă-ntreb, doar, unde sunt. Acum.

La sfârsitul sau la începutul aerului pe care-
l respiră cerul ?
Şi ochii mei, privesc înainte sau înapoi ?

O candelă arde timpul în şapte zile.

La capătul lumii, e povestea fără cuvinte.

Ploaia a oprit norii…

Ploaia a oprit norii pe bucata mea de cer. I-a învelit în
pătura rece a timpului, de dimineaţă. Scutură stropii
încet, apăsat peste gânduri şi le opreşte zborul, la pat.

Strănut.

Îmi zguduie capul şi mă trezeşte în
noaptea care-ncepe să viseze.

Se vor prinde în horă şi-n fulgi de nea.

Fluturii de iarnă, îmi vor îmbrăţişa, prinşi în dansul de dor al clipelor,

sufletul.

Trezit în noapte, din vis…

Trezit în noapte, din vis, părea că e târziu, că-mi lipseşti.

Sufletul meu.
(Şi tata n-a mai fost demult pe la mine, mă privea.)

Ai fost aici, dar nu te-am auzit.
Mă luptam cu gândurile şoaptelor reci. Le încuiam în lagărul singurătăţii, să le arunc în deşertul uitarii, peste timpul dintre noi.

Mi-e frig, tare frig.

Am mai luat o pătură de dor, pe mine şi mi-a fost bine, tare bine să-ţi simt îmbrăţişarea.

Orele sculptează secundele…

Orele sculptează secundele în clipe.

Aşchiile sunt (doar) zile trecute fără glas. Albastru de
metil am luat, cu zahăr, să-mi curăţ şi lăuntrul.

Vine zăpada. Mă ninge.

Bucuria naşte frumosul din povestea cu suflet şi flăcări
linse de timp peste luminiţele din cerul meu.

Trosc, trosc…

Auzi şoaptele de dor ? Sunt aripile de foc înălţate în zbor, pentru mâine.

Speranţa.

Nu. Nu vreau…

Nu. Nu vreau să intru în bucata ta de linişte.

Nu vezi ce albastru e cerul la tine ? Ar
însemna să-l stropesc cu mine, să mă
iubesc doar pe mine.

Mai bine vino tu în pata de mine, în
zbuciumul meu şi-n aerul tuşit de
vreme, să-mi găsesc liniştea mea.

Scanez timpul…

Scanez timpul pe foaia de hârtie.

Arată ca şi cum aş fi făcut o electrocardiogramă. Mă apucă febra şi tuşesc în convulsii. Fluimucil, în mod repetat, am să iau, să expectorez golul de tine.

Nu.
Nu-ţi fie teamă.
Mie mi-e bine să am temperatură.

Temperatura ta.

Mă grăbesc în timpul meu…

Mă grăbesc în timpul meu, să-l ajung pe al tău.

Alerg cu privirea, norii, îi împrăştii, alung teama,

încălzesc ciorba resturilor din mine. Înghit găluşca şi

fug la scoală să-nvăt că timpul meu

eşti tu, sufletul meu şi nu, nu mai ştiu să scriu. Din
calcule şi cifre, nu-mi ies toate literele.

Oare ştii că : Te umbesc !?

Zgomot mult…

Zgomot mult în bătaia literelor din cuvânt.

Îngenuncheam gândurile în poala sufletului, cu
mâinile căuş, a rugă, să mă simtă, să ştie că
sunt, când tac.

Nu aud şoaptele cerului, dar el, mă vede ?

Îmi strâng lacrimile, stropi de ploaie şi toate le (re)vărs. Dar nu.

Nu mă inund decât pe mine, să plutesc în deriva controlată de

iubire, dincolo de pământ, de patimi.

Au coborât şoaptele…

Au coborât şoaptele pe buze.

Le făcea semn cu degetele, să tacă când le
apăsa ca şi cum ar cânta la pian şi clapele
scot sunete-n surdina nopţii învăluită de
stele.

Era perdeaua ochilor deschişi, fără să-nţeleagă de
ce se-nvolburau apele îngheţate de vreme, peste
timpul din vise.

Repetam paşii sufletului…

Repetam paşii sufletului, în gând, cu paşii mei, pe urmele lor, la milimetru de clipă până când mi-am zis că nu mai vreau să mă joc aşa.

Am realizat că nu mai erau urme în doi.
Timpul le prăfuise, iar eu le-am şters cu fiecare suflu.

Respiram, existam în urme de paşi.
Acum exist. Respiră el şi pentru mine şi urme…

(doar) una, a

noastră, pe cer.

M-a dat afară timpul…

M-a dat afară timpul fără să ştie că am trecut prin toate anotimpurile lui.

I-am învăţat culorile şi cum se zgribulea. Părea că de frig.
Nu ştia că am şi eu timpul meu, acum. Fiecare clipă era o
petală din rai şi nu, nu era în alb şi negru.

Se depuneau în straturi aşa cum se vede curcubeul pe cer, (doar
că) în trei culori : roşu, galben şi albastru.

Şi ce buchet era în floarea pe care am sădit-o la porţile sufletului?!

Doar ea are, asa, multe petale. Crizantema.

Frică de lumină…

Frică de lumină, am. Şi nu de lumină. De ochii care văd viaţa
pierdută pe cărări bătucite de spini şi mi-am zdrobit inima.

Am franjurat-o în atâtea clipe.
O aruncam la fiecare răscruce de gând şi acum stau

(şi eu şi gândul).

Mi-am lecuit alergarea picioarelor şi sufletul a venit cu o crizantemă în braţe.

Mi-a spus că e inima mea. Fiecare petală era o fâşâie aruncată în
noroiul din colţurile popasurilor mele de drum.

Plâng şi nu plâng de durere. Plâng să o pot spăla de păcatele mele.
Plâng de teamă. Teama că nu o pot curăţa deajuns ca să mă ierte.

Plâng de teama de a nu o pierde.
De a nu o pierde înainte de a mă pierde pe mine...

Răbdarea m-a învăţat să număr…

Răbdarea m-a învăţat să număr clipele din palma căuş
aşezată pe genunchiul sprijinit de bărbie.

Aştepta să vii, să-ţi
odihneşti zborul, să-ţi
ostoieşti setea

din lacrimile cerului adunate şi cu cealaltă mână,
printre picurii de sânge storşi de timp, răspândea
gândul alunecat printre emoţii şi simţuri, ca un fum
de ţigară. Răbdare.

De dor, mă joc printre cuvinte…

De dor, mă joc printre cuvinte alergând să-mi
găsesc starea în care să mă-ntreb

ce-i dragostea şi ce
implică ea

când îmbrăţişez aerul pe care-l respir cu sufletul plecat
să colinde zările din ochii mei, înainte să apuc să mă
trezesc hoinar în propria casă, cu patul rupt de vreme.

De dor, mă-ntreb în timp, de timp, ce-i timpul fără dragoste…

Arunc cu gândurile…

Arunc cu gândurile la coşul vieţii, fără preluare, din
două mişcări, pe alergare, să-mi prind sufletul

descătuşat de timpul prins în chingile dorului şi zborul săl
înalţ în plutirea aripilor deschise de vreme.

……………………………………………

Un vis desprins din noaptea plină de stele cu luna
răsturnată în şoapte îmbrăţişate de cuvinte.

E cald afară…

E cald afară sau e frig în mine ?

Palmele le strâng umede, de pe obraji, mamă.
Am parfumul de tata, strâns în piele de zile sau de ani.

Nici eu nu mai ştiu că sunt aici, că nu m-
am mutat, că n-am plecat.

Lumina aprinsă (pe)trece liniştea pe pământ.
În cer, cântă îngerii şi sufletul îmbrăţişează dorul…

Linişte. A adormit…

Linişte. A adormit ploaia. E obosită. I-au curs ochii, toată noaptea.
Acum, cerul a trimis păsările să-i cânte ciripitul de leagăn.

Nu faceţi zgomot cu paşii voştri.
Priviţi ce frumos doarme, ca un copil.

Stă îmbrăţişată cu pământul să nu simtă frigul.

Şi eu îmi las picioarele acasă, să nu o trezesc. Merg doar eu la
banca noastră de întâlnire – eu, tata şi Sufletul.

Aprind Lumina să ne poarte drumul…

Ameţit de dor, îngrămădesc…

Ameţit de dor, îngrămădesc clipe de ieri într-un tablou. Sunt pline de freamăt. Întind mâinile să le ajung pe cele de azi, chem un taxi să mă poarte pe drumuri de mâine.

Dorm, visez şi e zi, încă. Mă doare pensula întinsă pe pânză.
Sunt vii amintirile. Eu unde sunt ?...

E dimineaţă şi început…

E dimineaţă şi început de săptămână.

Cu alergare uşoară şi întindere de muşchi, a gândurilor, încep antrenamentul să nu mă prindă febra, când la preluare, soseau şoaptele de dor, din aer. (Pauză, de apă, să beau, mi-am luat.) Hidratez cuvintele să nu tacă.

Am pus bani în pernă…

Am pus bani în pernă, să plătesc „luntraşii” cu aripi.

Nu. Nu e luna pătată de vreme. Deschide ochii şi priveşte. E
lună plină pe cerul din visul cu ochii deschişi în noapte.

Nu (mă) dorm, dar nu mai vreau sănţeleg
durerea.

Ştiu.
Se va face ziuă.

Trăiesc uitarea din clipă şi zborul de mâine, nu există.

Sufletul culege buchete de flori – boabe de
rouă curse pe obraji, petele lunii.

Ocoluri de fum, învăluie…

Ocoluri de fum, învăluie cerul.

Nu (mai) văd dincolo de mine, golul de cuvinte. Mi-ai furat
şoaptele şi tac în linişte ascunsă printre zăbrelele zborului.

Ţintuit printre rânduri de Suflet, caut leacul.
Mă plimb de la o masă la alta, îmi cumpăr
vopsea să mă vopsesc pe afară de lăuntrul
meu şi suc de portocale, pardon, whisky beau
şi mă fumez în timp din timp.

Bolnav sunt de ani şi tu nu spui nimic, nimic…

Ceasul şi-a oprit limbile…

Ceasul şi-a oprit limbile tocmai acum, la fără
un sfert de veşnicia timpului, când eu alerg pe
bandă, înaintea lui, cu sufletul la gură, să-mi
întâmpin „îmbrăţişarea” din urmă, cu_minte.

M-am trezit prins într-o luptă cu secunde, minute şi litere. Se luptau într-o baie de portocale stoarse. Kung Fu. Făceau opturi cu mâinile şi picioarele, zâmbind şiret în iureşul de cuvinte. La orizont(ală), le-am arătat infinitul, infinitul clipelor mele…

Într-un amestec de cuvinte…

Într-un amestec de cuvinte, în gânduri, ca o minge de foc, imagini rupte dintr-o ploaie (nici ea nu ştie de unde curge, de sus sau de jos), îmi inundă şoaptele culese dinăutru.

Am intrat sub duş, să mă ude apa si tac în tăcerea vorbită de vreme, în timp de vise.

Noaptea, pe străzi de gânduri…

Noaptea, pe străzi de gânduri, desculţă.

O împart în două. Una de o parte a lunii şi
cealaltă, o întind pe pat, să doarmă, să i se
pară lungă povestea care bate la uşă.

Deschid şi somnul aleargă pe pleoape.

Îsi face înviorarea după o zi de nesomn, să-l
prindă adâncul din vise şi stele. E timpul.
Şi voi ? De ce staţi la gura zorilor din amiază ?

E ziuă. Alergaţi. Să vă bucuraţi sufletul.

Măsor clipele distanţă…

Măsor clipele distanţă, la masa învelită de tăcerea şoaptelor, cu degetele minţii înfăşurate în palma căuş, a rugă.

Sufletul se-ntoarce din drum, ca un „fiu risipitor ", acasă şi, parcă, nici asprimea porţii din timp, nu o mai simt în aşchii de cuvinte, în sânge care curge.

Mă pregătesc să (a)dorm…

Sete. Sete nebună…

Sete. Sete nebună din noaptea prinsă în liniştea iubirii de stele,

mă prinde.

Mă adap din (ne)murire şi trec şi
munţi şi văi şi ape dintre noi.

Mă-ntorc în poartă.

Poarta noastră cu amintiri şi gânduri şi şoapte. Plătesc

restanţele trăirii neîmplinite şi dor şi sete, sete îmi e…

De dincolo de trupul dinstanţă…

De dincolo de trupul distanţă de mine, cerul şi-a înnoptat ziua.

Se anunţă un cod de culori şi frigul cade. Mi-am tras peste
mine, plapuma din noaptea cu vise.

Frământ dorul în palme şi-l
las de pază să fie, să cânte în
limba lui, a sufletului când
vine.

Pe o margine de pământ…

Pe o margine de pământ, printre rânduri, lumea mea.

Ce rost ar mai avea cuvintele aici, când doar şoaptele
pictate de fulgi, din cer şi viscolite de vânt, în aer, e
limba(jul) privirii din sufletul ascuns de fâlfâiri de aripi
în zbor şi apus de zi se răsfrânge în răsărit de noapte sau
invers.

Nici eu nu mai ştiu. Trăiesc iubirea sau iubirea ţese destinul…

Privesc în noapte, pe fereastra mea…

Privesc în noapte, pe fereastra mea de cer, în urmă şi gândesc să (mai) fac un pas fără urme, să nu simt că se termină zborul, ca n-am ajuns să trec linia de sosire înainte să-mi aştern zăpada pe străzile din trecutul clipei de mâine, să simt dorul cum se topeşte şi cade pic cu pic de pe streaşina ochilor, la picioarele sufletului.

Gândul a (s)pus la mână…

Gândul a (s)pus la mână, stop.

Să mai păstrez un strop de sânge-n degete, să
simtă Sufletul, dorul, când îl strâng în braţe.

Nu-l mai picur pe hârtie, în cuvinte.

S-ar murdări şi ea şi eu n-aş mai
avea putere să-mi ţin în frâu
sentimentul, o vreme.

Acum, desenez soapte…

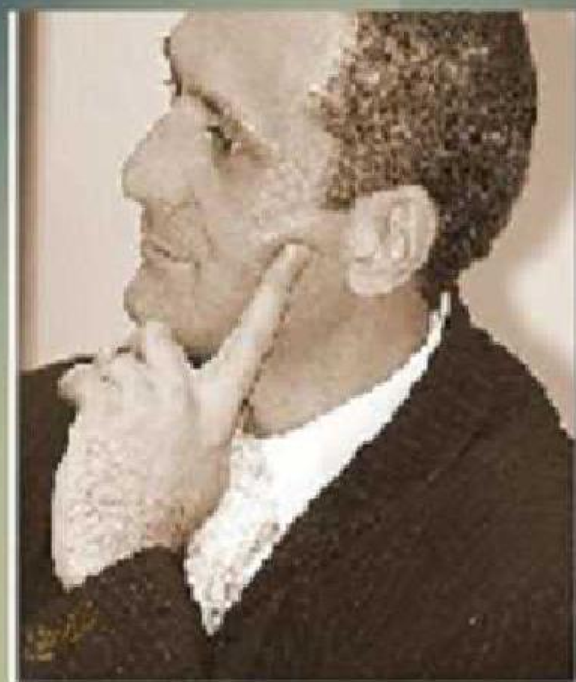
Cuprins

Marius Iulian Zinca – Strigătul cuvintelor

Lectori : Cătălina Nicoleta Munteanu, Angela Nache Mamier (poète France)
Copertă : Carmen Popescu
Culegere : autorul
Corectură: Cătălina Nicoleta Munteanu
Tehnoredactare : Ion Popescu

ISBN

ZINCA MARIUS IULIAN

Nevoia de suflet

Nu. Tu nu ai nevoie de mine.

Eu am nevoie de tine şi ca să nu (mă)(te) pierd,

aleg să vorbesc cum vorbeşti tu. În şoapte. Tac.

Ce „perfect imperfect”...